

[Fibiger.]

Derfor kan jeg godt sige, at jeg er meget spændt paa, hvad der kan komme af samlede Forslag, som virkelig kan betyde noget. Jeg skal prøve paa i den Tale, jeg nu holder, at give den højtærede Landbrugsminister forskellige gode Raad om, hvad vi fra konservativ Side kunde tænke os, at man skulde gøre for at hjælpe Erhvervet i dets Helhed i Stedet for at komme med saadanne smaa Lapperier som dette at give en Snes Kroner ud til een og en hundrede Kroner ud til en anden for ligesom at holde det værste fra Døren. Man faar af de Lovforslag, som fremkommer, det Indtryk, at man fra Regeringens og Regeringspartierne Side er saaledes indstillet over for Landbrugerne, at man vil have, de lige skal kunne holde Næsen over Vandet, men heller ikke mere; nu er der nogle, som har faaet denne Gæld her, som man vil hjælpe og give et lille Tilskud; og næste Aar bliver der nogle flere, som er i Vanskeligheder, og saa rykker de op og skal have et lille Tilskud.

Jeg mener, at dette er fuldkommen forfejlet, og at man i Stedet burde komme med Lovforslag, som hurtigt kunde gennemføres, og hvorved man kunde hjælpe hele Landbrugerhvervet og give Hjælp til dem, som har vist, at de har gjort en Indsats i de vanskelige Aar, der nu har været, og har kunnet klare sig uden Støtte. Men jeg ved ikke, om vi maa vente noget saadant fra den højtærede Regering, eller det er andre Ting, Ministrene gaar og spekulerer paa. Jeg synes nok, det var paa Tide, at Landbrugets og Fiskeriets Minister, som har disse to Eksporterhverv under sig, snart kunde lægge frem for Rigsdagen Forslag, som de to Erhverv kunde tage imod og hilse med Glæde, for det, man hidtil er kommet med, har man ikke set vække nogen Glæde inden for de Erhverv, som skulde have godt af det. Tværtimod, det er fra Erhvervenes Side, at Utilfredsheden er kommet, og de har fremlagt Forslag, som de gerne vilde have gennemført, og som virkelig kunde hjælpe. Men det er der ingen Hensyn taget til. Tværtimod er man blevet ved at forfølge den Linie, som disse Erhverv har afvist Gang paa Gang, og det lader til, at man vil fortsætte med det.

Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag om Foranstaltninger vedrørende

Landbrugets Gæld vil jeg sige, at jeg var i Fjor, da vi fik denne Lov lavet, af den Opfattelse, at det var en god Hjælp, og at der var en Del inden for Landbruget, der kunde hjælpes i Kraft af den Lov. Det var ogsaa godt, at en saa godt som enstemmig Rigsdag vedtog Lovforslaget. Men da det skete, ventede vi — kan jeg sige for mit Partis Vedkommende —, at der derefter vilde komme Forslag om Foranstaltninger, som skulde hjælpe ogsaa paa anden Vis. For man kan ikke blive ved med at sanere og give Laan og den Slags Ting, uden at der følger noget efter, som bevirker, at enten Udgifterne gaar ned, eller Indtægterne stiger, for ellers bliver det ikke muligt gennem Gældssanering at holde Landbrugerne paa Fode, saa at de kan staa Vanskelighederne igennem.

Om de Ændringer, der foreslaas, vil jeg sige, at vi kan i alt væsentligt tiltræde dem, som indeholdes i Afsnit 1, men jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister om et Punkt vedrørende det i Lovforslagets § 2 nævnte om Udvidelse af den paagældende Frist. Jeg finder en saadan Udvidelse ganske naturlig, idet det jo viser sig, at Saneringssagerne gaar igen fra Akkordudvalgene til Bevillingsudvalget og tilbage igen og igen til Bevillingsudvalget og saaledes frem og tilbage maaske flere Gange, hvad der tager Tid. Der er forskellige Ting, der skal laves om eller undersøges, og navnlig kan der være givet Afslag fra Bevillingsudvalget, og Tingene kan være stillet op paa en saadan Maade, at Sagen skal herind igen. Det tager Tid. Derfor er det naturligt at udvide Fristen. Jeg kender forskellige Tilfælde, hvor Forholdet netop nu ligger saadan, at der skal foretages Udlæg. Saneringssagerne er i og for sig i Orden, men Sagerne er ikke kommet ud, saaledes at de vedkommende har faaet det at vide, og der er derfor sket Udlæg. Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, om man ikke kunde give Bestemmelsen i denne Paragraf tilbagevirkende Kraft fra den Dag, Lovforslaget fremsattes; derved kunde der undgaas forskellige Udlæg, som maaske skal foretages netop nu. Man forstaar godt, at i den første Tid, hvor dette store Arbejde skal gøres, varer Ekspeditionen længere, end naar man har faaet indarbejdet Tingene og tilvejebragt en vis Praksis at gaa frem efter, hvorved det efterhaanden kan gaa hurtigere.